

Het Zesde Metaal: *Nie voe kinders* (promotekst 2014)

‘Zet jullie hier, dat ik het allemaal expliqueer.’

De eerste zin van de nieuwe plaat van Het Zesde Metaal maakt meteen duidelijk dat frontman Wannes Cappelle nog van alles te vertellen heeft. Maar terwijl hij op voorganger *Ploegsteert* nog demonen van zich afschudde, blinkt hij op *Nie voe kinders* in zijn vel. Met uitzondering van *Ip min knieën* – zelden klonk een smeekbede oprechter – hebben Cappelle en schrijfkompagnon Robin Aerts de autobiografisch getinte verhalen ingeruild voor meer intuïtie en zelfrelativering. Ja, er wordt nog behoorlijk wat ‘geëxpliqueerd’, maar als Cappelle zich voorneemt om ‘zijn volk te verheffen’ (*Bouwt ip mie*) schreeuwt hij vooral om een korrel zout. Eerste single *Dag zonder schoenen* kan dienst doen als manifest voor het je-m’en-foutisme, en zelfs een mokerslag als titelsong *Nie voe kinders* slaat je met de glimlach tegen het canvas. Klinkt het toch wat somberder, dan zijn er nog *vintage* HZM-zinnen als ‘t is beter dat er lucht aan kan, dat ’t skone kan genezen’ (*Genezen*).

Lucht is precies waar Het Zesde Metaal naar op zoek was. Met hun keuze voor producer Jo Francken (Admiral Freebee, Milow, Triggerfinger, Dez Mona) koos Het Zesde Metaal bewust voor een sound die minder brutaal naar de keel grijpt, maar opnieuw meer vlees rond het bot laat zitten. Tom Pintens (toetsen, gitaar), Filip Wauters (gitaar), Tim Van Oosten (drums) en Robin Aerts (bas) maken dankbaar gebruik van de extra ademruimte. *Gie, den otto en ik* pompt vooruit op een meeslepende groove, de poprock van *Vakskes* roept herinneringen op aan debuutplaat *Akattemets*, en in het onheilspellend aanzwellende *Toe nu maar* en slotnummer *Zet mie af* speelt de band veel meer dan een bijrol naast de als vanouds bezwerende Cappelle.

Met *Ploegsteert* dichtte Het Zesde Metaal de kloof met de kopgroep. Met het veelzijdige *Nie voe kinders* bewijzen Cappelle en co dat ze nog fris zitten en op elk parcours aan de kop kunnen sleuren.

Het Zesde Metaal: *Ploegsteert* (promotekst 2012)

Soms ontdek je heel onverwacht een groep of een artiest, waarvan je eerst heimelijk trots bent dat jij een van de ingewijde fans bent, maar waarvan je tegelijk de naam van de daken wilt schreeuwen. Wie de theatervoorstelling *Maanziëk* heeft gezien, herkent dat gevoel. Daarin gaf Wannes Cappelle, aan de zijde van Wouter Deprez, een ontwapenende inkijk in de poëtische en melodische pracht waarvan zijn liedjes bol staan. Het eerste album van Cappelles groep Het Zesde Metaal (*Akattemets*) werd niet voor niets door *Focus Knack* tot ‘meest onderschatte plaat van 2008’ gebombardeerd.

Bijna vier jaar later heeft Het Zesde Metaal (met aanwinsten Tom Pintens, Filip Wauters, Tim Vandenberg en producer Robin Aerts) een vervolg aan dat straffe debuut gebreid. Op *Ploegsteert* graaft Cappelle nóg dieper in hart en hoofd, zowel bij zichzelf als bij zijn publiek. De vruchten van zijn gepieker over de Grote Gevoelens zijn stuk voor stuk uitgepuurde pareltjes. Cappelle legt vingers op wonden en windt er geen doekjes om. Dat is ook niet nodig, want hij stelt ze op tijd en stond met al even rake ontroering. En dankzij zijn schier onuitputtelijke arsenaal aan dichtertelijke vondsten – ‘We lopen hand in hand en zwijgen mond op mond’, om er maar één te noemen – zorgt Cappelle ervoor dat een glimlach uiteindelijk altijd de bovenhand haalt.

Het Zesde Metaal blijven onderschatten wordt wel héél moeilijk.